

Sygn. akt III Ca 1873/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR del. Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Paulina Koziół

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II C 1131/12

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punktach 1 i 2 o tyle, że w miejsce zasądzonej kwoty 142,16 zł zasądza kwotę 1.068,27 (tysiąc sześćdziesiąt osiem 27/100) złotych;**

b) **w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 319 (trzysta dziewiętnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;**

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 347 (trzysta czterdzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Ewa Buczek – Fidyka SSO Lucyna Morys - Magiera SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód K. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A w W. kwoty 2.357,50 zł , wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2009 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, uzasadniając, iż dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztami naprawy samochodu, a wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, podnosząc, że wypłacona kwota odszkodowania odpowiada kosztom naprawy.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 lutego 2014r. Sąd Rejonowy w Rybniku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 142,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 listopada 2009. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, w dniu 19 października 2009r. w R.- N. przy ul. (...), na parkingu, kierujący samochodem do wywozu śmieci – M. (...) o nr rej. (...), wykonując manewr cofania nie zachował bezpiecznego odstępu i uderzył w (...) o numerze rejestracyjnym (...)

Właściciel samochodu M. (...) o nr rej. (...) - Naprzód Sp. z o.o w R., posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A w W..

Dnia 23 października 2009r. została zawarta umowa cesji wierzytelności pomiędzy C. i N. M. a K. K. obejmująca wierzytelność wobec (...) S.A w W. wynikającą z prawa do odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu w dniu 19 października 2009r.-samochodu V. (...) nr rej. (...).

Na skutek zgłoszenia szkody w pojeździe V. (...) pozwany (...) S.A w W. wypłacił powodowi K. K. odszkodowanie w kwocie 1.522,10 zł.

Wysokość odszkodowania została ustalona przez pozwanego na kwotę 1.522,10 zł, a w kalkulacji zastosowano urealnienie na części zamiennie V. w wysokości 50%.

Dnia 15 października 2012r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty pozostałej części odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe marki V. (...) nr rej. (...) w kwocie 2.357,50 zł dołączając kosztorys sporządzony w systemie E. 's z dnia 26.09.2012r., zgodnie z którym koszt naprawy samochodu został ustalony na kwotę 3.879,60 zł.

Na skutek zdarzenia z dnia 19 października 2009r. w samochodzie marki V. (...) nr rej (...) uległy uszkodzeniu następujące elementy :tablica rejestracyjna, wzmocnienie tablicy rejestracyjnej, zderzak tylny, listwa ochronna lewa zderzaka, napis Golf, pokrywa bagażnika. Elementy te zakwalifikowane zostały do wymiany .

Koszt wykonania naprawy pojazdu po szkodzie, wyliczony w systemie A. przez niezależnego biegłego, przy przyjęciu stawki 75,00 zł za roboczogodzinę został określony na kwotę 2.590,37 zł brutto. W tej wartości biegły uwzględnił wartość części oryginalnych jako użytych do naprawy samochodu. Biegły dokonał także oględzin ponaprawczych samochodu i stwierdził ,że samochód został naprawiony przy czym zderzak tylny z listwą nie został wymieniony na nowy a na używany . Napis „Golf „ nie został wymieniony. Pozostałe pozycje zakwalifikowane do wymiany bez uwag. W ocenie biegłego brak jest podstaw do przyjęcia stawki roboczogodziny wskazanej przez powoda. Średnia stawka stosowana w warsztatach nieautoryzowanych na terenie powiatu (...), za roboczogodzinę wynosiła 75,00 zł netto. Rzeczywisty koszt naprawy samochodu V. (...) po szkodzie z dnia 19.10.2009r. biegły ustalił na kwotę 1.664,26 zł.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Wskazując, że zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i w tych granicach ustalane jest odszkodowanie.

Sąd wskazał, podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody; odszkodowanie zatem nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego. Przy takim założeniu brak jest jakichkolwiek podstaw ku temu, aby wypłatę kwoty odszkodowania uzależniać od udokumentowania naprawy, ani też do obniżenia tych kwot wskutek zastosowania części zamiennych zamiast oryginalnych, czy wykonania tylko części prac.

Uznając powództwo w części za udowodnione Sąd oparł się na wyliczeniach dokonanych przez niezależnego biegłego R. P. i zasądził różnicę pomiędzy wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem, a wysokością odszkodowania obliczoną przez biegłego przy przyjęciu rzeczywistych kosztów naprawy.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. uznając, że powód powinien zwrócić pozwanemu, koszty niezbędne do celowej obrony.

Apelację od tego orzeczenia wywiódł powód domagając się zmiany zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda dalszego odszkodowania w kwocie 1.068,27 zł wraz z odsetkami od dnia 23 listopada 2009r. do dnia zapłaty, zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 3, poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Zarzucał naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę dowodów, a w szczególności uznanie, iż wysokość odszkodowania za szkodę w pojeździe wypłacona przez ubezpieczyciela jest uzależniona od kosztów wykonanej częściowej naprawy pojazdu, a nie od wysokości rzeczywiście poniesionej szkody udokumentowanej treścią opinii biegłego; art. 328 k.p.c. poprzez logiczną sprzeczność treści uzasadnienia wyroku polegająca na podaniu w treści uzasadnienia wyroku, że odszkodowanie za szkodę jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została dokonana – przy jednoczesnym zmniejszeniu wysokości zasądanego roszczenia z tej przyczyny, że pojazd został naprawiony tylko w części, a także naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 415 k.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. poprzez uznanie, że odszkodowanie może zostać wypłacone w wysokości mniejszej od faktycznej wysokości szkody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Niemniej jednak wyprowadzone zeń wnioski były nieprawidłowe, co czyniło zasadnym wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Poszkodowanemu należy się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74). Powyższe uprawnienie doznaje jednak ograniczeń, co wynika wprost z art. 363 § 2 zdanie 2 k.c. zgodnie z którego brzmieniem, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Dochodzone przez powoda roszczenie opiera się na pierwszym z alternatywnych żądań określonych w art. 363 § 1 k.c., tj. poprzez przywróceniu stanu poprzedniego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 lutego 2003 r. (V CKN 1690/00) „w rezultacie przywrócenia do stanu poprzedniego rzecz winna odzyskać takie same walory użytkowe i estetyczne, jakie miała przed wyrządzeniem szkody.” Odnośnie tego roszczenia, Sąd Najwyższy wypowiedział się również w zakresie jego realizacji odnośnie usunięcia szkody w samochodzie. W wyroku z dnia 3 lutego 1971 r. (III CRN 450/70) stwierdził, iż „o przywróceniu stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan samochodu po naprawie pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż samochodu sprzed wypadku.”

Nie można również pominąć, że przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest sam stan odpowiedzialności cywilnej

ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, a nie fakt uprzedniego jej naprawienia przez ubezpieczającego (ubezpieczonego). Roszczenie jest wymagalne niezależnie od wykonania naprawy, (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004r., V CK 187/03).

Z opinii biegłego, jednoznacznie wynika, iż przywrócenie stanu poprzedniego, przy uwzględnieniu wskazanych powyżej zasad, możliwe jest jedynie poprzez przeprowadzenie naprawy której łączny koszt opiewa na kwotę 2.590,37 zł. W świetle wskazanych powyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanej, to wskazana kwota winna wyczerpywać roszczenie powoda ze wskazanego powyżej tytułu. Z tych też względów zasadne było podwyższenie należnego mu odszkodowania do kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 2.590,37 zł a wypłaconym już odszkodowaniem w kwocie 1.522,10 zł, a zatem do kwoty 1.068,27 zł.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie określonym w sentencji w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c.

Konsekwencją uwzględnienia apelacji stała się konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu zasądzonych zaskarżonym wyrokiem w punkcie 3 po myśli art. 100 k.p.c. przy uwzględnieniu, że powód utrzymał się ze swoim roszczeniem w 45 %.

O kosztach postępowania odwoławczego, wobec zakwalifikowania pozwanej jako strony przegrywającej w całości i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., orzeczono po myśli art. 98 k.p.c.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka	SSO Lucyna Morys – Magiera	SSO Andrzej Dyrda
--------------------------------	-------------------------------	-------------------